

Henry Lloyd

*Juniper
in het hierna
nogmaals*

Met illustraties van Mark Janssen

Amsterdam . Antwerpen

Em. Querido's Uitgeverij

2025

1

Misschien was-ie té geheimzinnig geworden. Misschien was dat het; eenhoorns zijn nou eenmaal mysterieuze dieren.

Maar nu, al sinds een paar uur, tuurde hij soms plotseling om zich heen, omdat hij het gevoel had dat er iemand in zijn buurt was: iemand die hem zocht of hem van een afstand begluurde...

Was er een onzichtbaar dier naar het Doolwoud gekomen? Kwam het door de onverwachte windvlagen die om zijn hoofd woeien en zijn manen lieten wapperen? Of zat er iets in hemzelf dat hem telkens weer deed opschrikken? Had hij last van zijn geweten?

Juniper staaarde links en rechts en voor zich uit. Maar niks: enkel zoemende insecten rondom de bramenstruiken waar hij op dit moment doorheen struinde.

Geen grotere dieren. Geen opduikende vrienden. De

bomen leken zich volkomen onverschillig van hem af te wenden. Ja, het bos was maar een bos; zeker als er niemand was om mee te praten.

Niemand?

Werkelijk *niemand*...

Dit was onaangenaam, dit kon niet langer zo! Juniper draafde over een helling omhoog, tussen de eiken. Daarna over een veld met wollegras. Daarna onder de donkere naalden van hoge dennen.

Na een kwartiertje rennen vond hij wat hij zocht: daar, omgeven door berken en beuken, stonden paprika's en komkommers en kropen sla in keurige rijen, groeiend uit de rulle aarde. Dit was de tuin van Mono. Maar ook die stond niet tussen zijn groenten.

Juniper besloot te wachten tot hij kwam. Iedere dag stond hij hier toch te schoffelen; een vriend die bijna altijd op dezelfde plek te vinden was, dat was een prettig idee. Die sla zag er trouwens niet slecht uit...

'Zozo! Sta jij stiekem te vreten van mijn aanplant?'

Juniper draaide zich om.

Hááá! Daar was-ie! De twee hoofden van Mono waren opgedoken tussen de brandnetels aan de rand. Nee, Juniper was niet langer geheimzinnig: hij werd gezien.

'Mono...' Juniper slikte haastig wat bladeren door. 'Ik dacht, je vindt het vast niet erg dat ik eh...'

'Slokop.' Mono's hoofden glimlachten allebei. 'Nee, het is oké, kerel. Die sla staat anders toch maar te verleppe straks. Ik moet namelijk weg.'

‘Wég?’

Mono knikte achteloos. ‘Je hebt geluk dat je me nog treft. Ik stond net op het punt om te vertrekken.’

Nu merkte Juniper op dat Mono een koffertje droeg. ‘Waar ga je naartoe?’

‘Naar een praatgroep, Juniper. Een praatgroep voor gescheiden kabouters.’

‘Maar... jij bent helemaal geen kabouter! Jij bent een dwerg.’

‘Het was de enige groep die niet vol zat,’ zei het rechterhoofd van Mono zuchtend. ‘Ik ben alleen, begrijp je? Dáár gaat het om.’

‘Alleen? Je hebt twee hoofden! Jij bent nooit alleen.’

‘Jawel,’ zei Mono’s linkerhoofd nors. ‘Maar die praatjes van hem ken ik zo langzamerhand wel.’

‘Daar ben ik het hé-le-maal mee eens,’ vulde het rechterhoofd fronsend aan. ‘Nou ja. Daarom gaan we dus naar die praatgroep. We zijn het zat om elkaars gezwets aan te moeten horen. En verder hebben we niemand.’

‘Ik ben er toch?’ zei Juniper verbaasd.

‘Geen vrouw,’ zei het linkerhoofd. ‘Dat bedoel ik. En dat is droevig.’

‘Tweezaam,’ zei het rechterhoofd.

‘Melancholiek,’ vulde het linkerhoofd aan.

‘We zijn depri,’ beaamde het rechterhoofd. ‘En daarom gaan we praten. Je schijnt daarvan te kunnen opknappen.’

Juniper knikte verwonderd, dit was allemaal nieuw. ‘Ben je er morgen weer?’

Mono schudde zijn hoofden. ‘Reken daar maar niet op. We schijnen bij onze diepste gevoelens te moeten komen. Die moeten we eh... opgraven of zoiets. Dat stond tenminste in de folder. Dat doe je niet binnen een paar dagen.’

‘Tja,’ mompelde Juniper. ‘Heel vrolijk waren jullie de afgelopen weken niet.’

Bijna had hij gevraagd: en wat moet ik dan al die tijd? Bijna was hij begonnen over dat zonderlinge, opgejaagde gevoel dat hem had overvallen. Maar hij begreep nu wel dat zijn vriend harder hulp nodig had dan hijzelf. In plaats daarvan zei hij dus: ‘Nou... dan zal ik wel voor jullie tuin zorgen.’

De monden van Mono leken weer te glimlachen. ‘Mij best. We komen weer terug, hoor. Maar het duurt dus wel even. Tot later, Juniper.’

‘Ik hoop dat jullie ze vinden!’ riep Juniper nog.

‘Watte?’ vroeg het rechterhoofd.

‘Die eh... diepe gevoelens en zo. Dat je ze kunt opgraven,’ zei Juniper.

‘Ja,’ zei de dwerg. ‘Het is een soort schat die je moet ontdekken, geloof ik. In jezelf. Iets wat zwaar op de maag ligt. Nou, we zullen zien. Doeg!’

En vervolgens keerde hij om en stapte weg tussen de netels.

Juniper wachtte ongeveer een minuut. Toen hij ervan overtuigd was dat er nergens meer voetstappen ritselden begon hij weer te eten.

*

Met een volle buik wandelde hij staartzwaaiend door het woud. Zijn ogen traanden. Was hij treurig?

Ach nee, het kwam gewoon door de wind. En na al die groenten leek het beter te gaan en had Juniper nauwelijks meer het idee dat iets of iemand hem bespiedde.

Hij zong een liedje:

‘Brandend zand in een verlóóóóóren land...

En ik heb ook geen vrouw...

Dus niemand die er vraagt:

hoe gaat het nou met jóúóúóú...’

Meteen dacht hij weer aan Lenoor.

Lenoor, dat was een tijdlang zijn vrouw geweest. Een blauwgrijze eenhoorndame. Hij had met haar aan de rand van het meer gewoond onder een afdakje. Maar toen was ze verliefd geworden op een neushoorn, en met die neushoorn was ze weggetrokken. En vervolgens was dat afdakje ingestort. En daarna woonde Juniper eigenlijk nergens meer.

Hij snoof. Weer alleen! Dat gesprek daarnet was nauwelijks iets geweest. Meer niets dan iets; alsof hij daardoor nóg meer met zichzelf was. Misschien zou hij ook naar een praatgroep moeten gaan. Ja, een praatgroep voor gescheiden eenhoorns, dat zou niet gek zijn! Maar waarschijnlijk bestond zo iets niet eens.

Opnieuw gierde de wind door de takken boven zijn hoofd, de bladeren klapperden en suisden. Twee wilde katten renden langs.

Juniper glimlachte. Dartelend en mauwelend stoven ze achter elkaar aan. Heel opgewekt. Het was vast een echtpaar. Een echtpaar met lentekriebels.

Alweer verdwenen. Juniper bleef staan. Want het schoot hem te binnen dat hij ooit een andere vriend had gehad: *Flin*.

Flin was een mensenjongen, opgegroeid in dit bos; maar Juniper had hem ontmoet aan de rand van een mensendorp. Daar had Flin rondgescharreld, net als Juniper zelf. Allebei liepen ze toen te wachten op een mensenmeisje. Solange.

Juniper snoof opnieuw. Hij herinnerde zich haar op eens heel helder. Iedere middag was ze vanuit dat dorp naar de bosrand gelopen, als de andere bewoners lagen te slapen. Juniper had daar telkens gestaan tot het moment dat ze verscheen. En daarna had ze vlechtjes in zijn manen gemaakt terwijl ze tegen hem praatte.

Toen, op een nacht, was ze ontvoerd door een draak. Hijzelf, Mono en Flin hadden haar gered en teruggebracht naar de plek waar ze thuishoorde. En vervolgens was ze verliefd geworden op Flin, was ze met hem in een huis gaan wonen.

Wanneer had hij ze voor het laatst gezien?

Lang geleden. Waarom was hij er nooit meer heen gegaan? Er was zoveel gebeurd intussen...

Ja, het was eigenlijk logisch dat hij nu alleen was, misschien had hij toch last van zijn geweten; hij had in al die jaren best eens even bij hen op bezoek kunnen gaan! Hij was een slechte vriend. Een achteloze vriend.

Opeens begon hij weer te galopperen, dwars door de struiken, de takken zwiepten tegen zijn flanken. Gek was dat: jarenlang dacht je nauwelijks aan je oude vrienden – dan kwam er kennelijk een moment dat je ze móést zien. Meteen!

Maar zo gauw ging dat ook weer niet, het bos golfde voor hem uit. Juniper rende heuvel op, heuvel af. Hij sprong over een wild zwijn. Hij waadde door een beek. Hij briede. Hij was op weg naar Flin en Solange. Wat zou het fijn zijn om ze weer te ontmoeten.

*